

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Jana Kratochvíla a Štěpána Výborného ve věci

žalobce

V. S.
bytem ...

zastoupený advokátem JUDr. PhDr. Stanislavem Balíkem
sídlem Kolínská 13, Praha 3

proti
žalovanému

Státní pozemkový úřad
sídlem Husinecká 11a, Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 4. 2018, č. j. SPÚ 186414/2018,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 4. 2018, č. j. SPÚ 186414/2018, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 11 228 Kč do jednoho měsíce od právní moci rozsudku, k rukám advokáta JUDr. PhDr. Stanislava Balíka.

Odůvodnění:

I.

Rekapitulace předchozího řízení a obsah správního spisu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byla prohlášena za nicotnou část výroku I. rozhodnutí Ministerstva zemědělství – Pozemkového úřadu Praha (dále jen „pozemkový úřad“) ze dne 2. 1. 2012, č. j. PÚ 4497/92/9 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o vlastnictví žalobce k nemovitostem dle § 9 odst. 4 zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku (dále jen „zákon o půdě“).
2. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující pro své rozhodnutí podstatné skutečnosti.
3. V zákonem stanovené lhůtě (27. 10. 1992) uplatnila paní M. S., jako oprávněná osoba dle § 4 odst. 2 písm. c) zákona o půdě, u pozemkového úřadu restituční nárok po svých rodičích. Paní S. v průběhu řízení (...) zemřela a jejím dědicem se stal žalobce, její syn.
4. Pozemkový úřad rozhodnutím, č. j. PÚ 4497/92/2, přiznal žalobci náhradu za ideální spoluvlastnický podíl $\frac{1}{2}$ ke všem předmětným nemovitostem po jeho matce. Zbývajících podílů $\frac{1}{2}$ náležel původnímu majiteli panu A. Š., bratrovi paní M. S., jenž zemřel ..., aniž svůj restituční nárok uplatnil. Následující řízení se již týká pouze tohoto polovičního podílu po strýci žalobce, který si žalobce taky nárokoval.
5. Vzhledem k tomu, že ohledně podílu strýce nedošlo k dohodě o vydání nemovitosti dle § 9 odst. 1 zákona o půdě, vydal pozemkový úřad dne 2. 1. 2012 prvostupňové rozhodnutí, jež nabylo právní moci dne 8. 2. 2012. Pozemkový úřad v něm konstatoval, že žalobce je ve vztahu ke svému strýci, panu A. Š., osobou oprávněnou ve smyslu § 4 odst. 2 písm. e), resp. § 21, zákona o půdě. Uvedl však, že vydání pozemků brání překážka dle § 11 odst. 1 písm. a), c) a e) zákona o půdě. Žalobci v takovém případě přísluší náhrada dle § 11 odst. 2 a § 17 zákona o půdě. Prvostupňové rozhodnutí proto ve výroku I. stanovilo, že dle § 9 odst. 4 zákona o půdě není žalobce v podílu $\frac{1}{2}$ vlastníkem části pozemku dle pozemkového katastru p. č. x role, katastrální území x, dle katastru nemovitostí část p. č. x, část p. č. x, část p. č. x, část p. č. x, část p. č. x, část p. č. x, část p. č. x, část p. č. x, část p. č. x, část p. č. x, část p. č. x, část p. č. x, část p. č. x, část p. č. x, část p. č. x a část p. č. x.
6. Proti prvostupňovému rozhodnutí podalo hl. m. Praha žalobu dle § 244 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“). Obvodní soud v rozsudku č. j. 7 C 787/2012-239 rozhodl, že žalobce by nemohl být vlastníkem předmětných pozemků v podílu $\frac{1}{2}$ původního vlastníka A. Š., protože není oprávněnou osobou v případě tohoto podílu svého zemřelého strýce. Z tohoto důvodu nemůže žalobci příslušet ani náhrada.
7. Městský soud rozsudek obvodního soudu změnil rozsudkem ze dne 2. 11. 2017, č. j. 24 Co 84/2017-311, tak, že žalobce není oprávněnou osobou jen k těm pozemkům, ke kterým je hl. m. Praha povinnou osobou. Konkrétně k pozemkům v katastrálním území x

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. L.

p. č. x, x, x a x. Za tyto pozemky žalobci nepřísluší náhrada. Ve vztahu k ostatním pozemkům soud žalobu zamítnul pro nedostatek aktivní legitimace hl. m. Prahy. K ostatním pozemkům tedy žalobce zůstal oprávněnou osobou dle prvostupňového rozhodnutí pozemkového úřadu.

8. V návaznosti na tento rozsudek žalovaný vydal dne 17. 4. 2018 napadené rozhodnutí, kterým prohlásil část výroku I. prvostupňového rozhodnutí za nicotnou. Konkrétně šlo o část výroku, která se týkala zbylých pozemků, na které rozhodnutí soudů nedopadlo (tedy p. č. x, část p. č. x, část p. č. x, část p. č. x, část p. č. x, část p. č. x, část p. č. x, část p. č. x, část p. č. x, část p. č. x a část p. č. x, vše v katastrálním území x).
9. Žalovaný nicotnost spatřoval v nedostatku pravomoci pozemkového úřadu, protože ten je dle § 9 odst. 4 zákona o půdě oprávněn rozhodovat pouze o vlastnictví oprávněné osoby, kterou žalobce není. Dále uvedl, že prvostupňové rozhodnutí je vnitřně rozporné, neboť na základě rozsudku městského soudu není žalobce ve vztahu k pozemkům p. č. x, x, x a x oprávněnou osobou, zatímco ke zbylým pozemkům oprávněnou osobou je. Žalovaný je názoru, že tuto vadu nelze zhojit cestou mimořádného opravného prostředku, protože pro takový postup již uplynuly lhůty dle správního řádu.

II.

Argumentace účastníků

10. Žalobce v žalobě vznesl celkem pět žalobních bodů:

- 1) Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, protože žalovaný neodůvodnil, v jakém znění a proč byl použit § 77 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Není tedy jasné, proč bylo k datu vydání napadeného rozhodnutí použito znění správního řádu po novele a nikoli původní znění správního řádu, které bylo po vydání prvostupňového rozhodnutí přijato nejdříve. Žalovaný navíc neuvedl, proč je orgánem věcně příslušným ve věci rozhodovat, když nadřízeným orgánem pozemkového úřadu bylo v době vydání prvostupňového rozhodnutí Ministerstvo zemědělství.

- 2) Žalovaný porušil zákaz retroaktivity tím, že ustanovení § 77 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, použil zpětně na rozhodnutí vydané podle právní úpravy zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení.

- 3) Postup žalovaného je účelový, neboť žalovaný si byl vědom toho, že zjištěnou vadu nelze odstranit pomocí mimořádných opravných prostředků, proto svévolně užil institut nicotnosti rozhodnutí k záměně vadného aktu za pakt. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno v rámci pravomoci správního orgánu. Tvrzená vnitřní rozpornost prvostupňového rozhodnutí pak dle § 77 odst. 2 správního řádu založila pravomoc soudu podle soudního řádu správního.

- 4) Žalovaný není nadřízeným orgánem pozemkového úřadu, tím bylo v době vydání prvostupňového rozhodnutí Ministerstvo zemědělství. Žalovaný si neprávem přisvojil věcnou příslušnost rozhodovat o nicotnosti.

- 5) Žalovaný porušil zásadu *favor restitutionis*, která vychází z judikatury Ústavního soudu. Pozemkový úřad ve věci žalobce rozhodl jedenadvacet let po přijetí zákona o půdě. Nemůže jít k tíži žalobce, že se opakovaně měnily právní předpisy a organizace státních orgánů provádějících restituaci. Žalobce byl po dlouhou dobu po vydání prvostupňového

rozhodnutí v dobré víře ve správnost tohoto aktu. Při střetu nesprávnosti v neprospěch vlastnictví státu a dobré víry žalobce, by měla být upřednostněna dobrá víra a princip právní jistoty.

11. Žalovaný ve vyjádření k žalobě shrnul dosavadní průběh řízení a ve zbytku odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

III.

Posouzení žaloby

12. Městský soud v Praze rozhodl ve věci samé bez jednání, protože s tímto postupem oba účastníci řízení vyslovili souhlas (§ 51 odst. 1 soudního řádu správního).
13. Městský soud v Praze na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 soudního řádu správního), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 soudního řádu správního).
14. **Ad 1)** Podle § 77 odst. 2 správního řádu nicotnost zjišťuje a rozhodnutím prohlašuje správní orgán nadřízený správnímu orgánu, který nicotné rozhodnutí vydal, a to kdykoliv.
15. První žalobní námitka se týká nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí z důvodu neuvedení znění použité právní úpravy a nevysvětlení, proč bylo použito právě toto znění. Žalobce dále namítal nedostatečné odůvodnění věcné příslušnosti žalovaného.
16. K námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí městský soud předně uvádí, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů musí být však vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76). Na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů tak nelze klást nepřiměřeně vysoké požadavky.
17. Správní orgán je povinen uvést znění právního předpisu, pokud rozhodoval podle dřívější právní úpravy, tj. podle historicky platného práva. Ve zbylých případech postačuje odkaz na ustanovení právního předpisu s tím, že není-li uvedeno jinak, jedná se o předpis účinný v okamžiku vydání správního rozhodnutí.
18. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že jej vydává v souladu s § 77 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Je ustálenou praxí, že neuvedení určitého znění znamená, že je předpis použit ve znění pozdějších předpisů, tedy ve znění účinném v okamžiku vydání napadeného rozhodnutí dne 17. 4. 2018. Znění správního řádu je z napadeného rozhodnutí patrné a tudíž přezkoumatelné.
19. K nutnosti předestřít důvody svědčící konkrétnímu znění správního řádu uvádí městský soud následující. Správní orgán není v případě řízení o prohlášení nicotnosti dle § 77 odst. 2 správního řádu povinen objasňovat, proč nepoužil správní řád ve znění, které předcházelo znění účinnému v okamžiku vydání napadeného rozhodnutí. Nejedná se o

řízení ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, v němž by bylo zapotřebí zkoumat, která právní úprava je pro adresáta rozhodnutí nejpříznivější.

20. Žalovaný nezpůsobil nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, když neuvedl, proč je použité znění správního řádu zněním rozhodným. Takovou povinnost žalovaný nemá.
21. Městský soud ve věci namítaného nedostatečného odůvodnění věcné příslušnosti žalovaného upozorňuje, že žalovaný v napadeném rozhodnutí důvod zakládající jeho věcnou příslušnost uvedl. Žalovaný konstatoval, že je věcně příslušným správním orgánem dle § 2 odst. 4 zákona č. 503/2012 Sb., o Státním pozemkovém úřadu a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o SPÚ“), ve znění pozdějších předpisů. Je tedy zřejmé, z jakého ustanovení žalovaný svou věcnou příslušnost odvodil.
22. Městský soud proto uzavřel, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné.
23. **Ad 2)** Podle § 182 odst. 1 správního řádu se ustanovení tohoto zákona o nicotnosti použijí jen pro úkony správních orgánů učiněné po účinnosti tohoto zákona.
24. Žalobce má za to, že žalovaný použitím § 77 správního řádu porušil zákaz retroaktivity.
25. Nicotnost představuje nejzávažnější nedostatek úkonu správního orgánu, proto zákon neomezuje oprávnění nadřízeného správního orgánu prohlásit správní akt za nicotný promlčecí nebo prekluzivní lhůtou. Jedinou časovou hranicí je dle § 182 odst. 1 správního řádu den, kdy správní řád nabyl účinnosti (1. 1. 2006). Byl-li úkon správního orgánu učiněn po tomto datu, vztahuje se na něj úprava nicotnosti dle § 77 správního řádu, byť bylo restituční řízení v souladu s § 179 odst. 1 správního řádu dokončeno podle zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení.
26. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno 2. 1. 2012, proto podléhá § 77 správního řádu.
27. I tato námitka je tedy nedůvodná.
28. **Ad 3)** Podle § 77 odst. 1 správního řádu je nicotným takové rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotné je dále rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu.
29. Podle § 4 odst. 2 zákona o půdě platí, že zemřela-li osoba, jejíž nemovitost přešla v době od 25. února 1948 do 1. ledna 1990 do vlastnictví státu nebo jiné právnické osoby v případech uvedených v § 6, před uplynutím lhůty uvedené v § 13, jsou oprávněnými osobami, pokud jsou státními občany České a Slovenské Federativní Republiky, fyzické osoby v pořadí dle zákona.
30. Podle § 9 odst. 4 zákona o půdě platí, že nedojde-li k dohodě podle odstavce 1, rozhodne o vlastnictví oprávněné osoby k nemovitosti pozemkový úřad.
31. Podle § 250j odst. 2 o. s. ř. platí, že rozsudek soudu ve věci samé nahrazuje rozhodnutí správního orgánu v takovém rozsahu, v jakém je rozsudkem soudu dotčeno.
32. Žalobce je názoru, že žalovaný postupoval při prohlášení nicotnosti svévolně, protože nebyly dány podmínky pro prohlášení nicotnosti. Pozemkový úřad měl pravomoc ve věci rozhodnout. Tvrzená vnitřní rozpornost prvostupňového rozhodnutí založila pravomoc správního soudu, nikoli žalovaného.

33. Pozemkový úřad v prvostupňovém rozhodnutí žalobce vyhodnotil jako oprávněnou osobu. Městský soud v Praze však v rozsudku ze dne 2. 11. 2017, č. j. 24 Co 84/2017-311, rozhodl, že žalobce není oprávněnou osobou. Rozhodl však pouze ve vztahu k pozemkům v k. ú. x, p. č. x, x, x a x. Ve zbytku žalobu zamítl, protože hl. m. Praha nemělo k ostatním pozemkům aktivní žalobní legitimaci.
34. Žalovaný z rozsudku městského soudu vyvodil, že k podílu, jenž náležel panu A. Š., neměla paní M. S. dle § 4 odst. 2 zákona o půdě postavení oprávněné osoby, proto nemohla v zákonné lhůtě vznést k tomuto majetku restituční nárok. Žalovaný uzavřel, že žalobce, jakožto dědic po zemřelé M. S., tudíž nemohl mít k předmětnému majetku postavení oprávněné osoby dle zákona o půdě.
35. Z dikce § 9 odst. 4 zákona o půdě plyne, že nedojde-li k dohodě podle § 9 odst. 1 zákona o půdě, pozemkový úřad rozhodne o vlastnictví oprávněné osoby. Toto ustanovení je nutné vykládat tak, že pozemkový úřad je oprávněn rozhodnout o vlastnictví k nemovitosti, pokud nedošlo k uzavření dohody o vydání nemovitosti. K vydání prvostupňového rozhodnutí ze dne 2. 1. 2012 měl tedy pozemkový úřad zjevně pravomoc.
36. Oprávněnost osoby ve smyslu § 4 odst. 2 zákona o půdě není podmínkou pravomoci pozemkového úřadu, nýbrž jednou z právních otázek, kterou musí správní orgán zodpovědět, než vydá rozhodnutí ve věci samé. Chybné posouzení oprávněnosti osoby zakládá nezákonnost rozhodnutí pozemkového úřadu, neboť jde o porušení § 4 zákona o půdě. Nezákonnost však nelze zaměnit s nicotností. Institut nicotnosti je vyhrazen pouze pro nejzávažnější vady správních aktů, působící jejich právní neexistenci od počátku.
37. Žalovaný tedy nepostupoval po právu, když chybějící oprávnění žalobce dle § 4 odst. 2 zákona o půdě podřadil pod vadu působící nicotnost pro nedostatek pravomoci ve smyslu § 77 odst. 1 správního řádu.
38. Žalovaný prohlásil prvostupňové rozhodnutí za nicotné také z důvodu vnitřní rozpornosti, jež spočívala v tom, že ve věci téhož restitučního nároku (nároku původního spoluvlastníka pozemku pana A. Š.) prvostupňové rozhodnutí deklarovalo, že žalobce je i není oprávněnou osobou. Takový závěr však nelze přijmout.
39. Městský soud upozorňuje, že civilní soud má dle § 250j o. s. ř. pravomoc nahradit nesprávné rozhodnutí správního orgánu rozhodnutím vlastním. Rozhodnutí soudu má v takovém případě právní účinky, které byly doposud spojeny se správním rozhodnutím. Správní rozhodnutí se v rozsahu nahrazení považuje za zrušené. Z toho důkazem opaku vyplývá, že správní rozhodnutí si zachovává své vlastnosti v rozsahu, v němž nebylo rozhodnutím soudu dotčeno.
40. Po vydání rozsudku ze dne 2. 11. 2017, č. j. 24 Co 84/2017-311, se tedy věc měla tak, že žalobce není oprávněnou osobou ve vztahu k pozemkům v k. ú. x, p. č. x, x, x a x, avšak ke zbylým pozemkům oprávněnou osobou je, neboť tak stanoví prvostupňové rozhodnutí v části, která nebyla nahrazena. V takovém případě nelze hovořit o vnitřní rozpornosti. Prvostupňové rozhodnutí je vnitřně souladné, pozemkový úřad nejprve konstatoval, že žalobce je oprávněnou osobou, a poté rozhodl o jeho vlastnictví k daným pozemkům (vlastnictví zamítl a přiznal náhradu). Skutečnost, že pozemkový úřad rozhodl odlišně od soudu, nepůsobí vnitřní rozpornost správního aktu, ale rozpornost vnější, tj. mezi prvostupňovým a soudním rozhodnutím. Taková vnější rozpornost je odstranitelná dozorčími prostředky dle správního řádu, nikoli prohlášením nicotnosti.

41. Ani tento důvod uvedený žalovaný tedy nevede k nicotnosti prvostupňového rozhodnutí.
42. Ve druhé části této žalobní námitky žalobce poukazuje na nedostatek pravomoci žalovaného prohlásit prvostupňové rozhodnutí za nicotné pro vnitřní rozpornost dle § 77 odst. 2 správního řádu. S tím však soud nesouhlasí.
43. Ustanovení § 77 odst. 2 správního řádu účinné před 1. 7. 2017 stanovilo, že nicotnost pro vnitřní rozpornost vyslovuje správní soud. Městský soud připomíná, že žalovaný však rozhodoval dle právní úpravy účinné v okamžiku vydání napadeného rozhodnutí, tedy 17. 4. 2018. Správní řád k tomuto datu normoval, že nicotnost prohlašuje správní orgán nadřízený správnímu orgánu, který nicotné rozhodnutí vydal. Žalovaný tedy nejednal mimo rámec své zákonné kompetence.
44. Vzhledem k výše uvedenému, však městský soud tuto žalobní námitkou posoudil jako důvodnou. Napadené rozhodnutí je nezákonné, protože žalovaný prohlásil prvostupňové rozhodnutí za nicotné, aniž pro takový postup byly dány důvody dle § 77 odst. 1 správního řádu.
45. **Ad 4)** Podle § 77 odst. 2 správního řádu nicotnost zjišťuje a rozhodnutím prohlašuje správní orgán nadřízený správnímu orgánu, který nicotné rozhodnutí vydal.
46. Podle § 178 odst. 1 správního řádu je nadřízeným správním orgánem ten správní orgán, o kterém to stanoví zvláštní zákon. Neurčuje-li jej zvláštní zákon, je jím správní orgán, který podle zákona rozhoduje o odvolání.
47. Podle § 2 odst. 4 zákona o SPÚ rozhoduje jako orgán prvního stupně ve správním řízení krajský pozemkový úřad jakožto vnitřní organizační jednotka Státního pozemkového úřadu podle územní působnosti; o odvolání proti jeho rozhodnutí rozhoduje ústředí.
48. Žalobce namítá, že v době vydání prvostupňového rozhodnutí bylo nadřízeným orgánem pozemkového úřadu Ministerstvo zemědělství, nikoli žalovaný. Žalovaný proto nebyl věcně příslušný k prohlášení nicotnosti.
49. Městský soud předně uvádí, že nadřízenost správního orgánu se posuzuje dle právní úpravy účinné v okamžiku zahájení řízení o prohlášení nicotnosti, nikoli pomocí pravidel účinných v době vydání nicotného rozhodnutí. Je tomu tak proto, že právní úprava neobsahuje ustanovení, které by ospravedlňovalo použití dříve účinného práva.
50. Zákon o půdě zvlášť nestanovuje, který orgán je nadřízeným správním orgánem pozemkového úřadu. V takovém případě je tímto orgánem dle § 178 odst. 1 správního řádu správní orgán, který rozhoduje o odvolání. Dle § 2 odst. 4 zákona o SPÚ rozhoduje o odvolání ústředí Státního pozemkového úřadu, tedy žalovaný.
51. Městský soud proto této žalobní námitce nepřisvědčil. Žalovaný byl k vydání napadeného rozhodnutí věcně příslušný.
52. **Ad 5)** Žalobce žalovanému vytýká, že nepostupoval v souladu se zásadou *favor restitutionis*, když nezohlednil celkovou délku restitučního řízení a dobrou víru žalobce ve správnost prvostupňového rozhodnutí.
53. Zásada *ex favore restitutionis* (ve prospěch restituce) znamená, že stát a jeho orgány jsou povinny postupovat podle restitučního zákona v souladu s oprávněnými zájmy osob, jejichž újma, způsobená za totalitního komunistického režimu, má být alespoň částečně kompenzována (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 29. 5. 2013, č. j. Pl. ÚS 10/13-4).

54. Dobrá víra žalobce hraje roli, panují-li pochybnosti o naplnění podmínek nicotnosti správního aktu (§ 3 správního řádu). To však není tento případ. Žalovaný prohlásil nicotnost prvostupňového rozhodnutí nezákonně, proto není zapotřebí tento žalobní bod vypořádávat.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

55. Městský soud z výše uvedených důvodů shledal žalobu důvodnou, proto napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 soudního řádu správního zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení bude žalovaný vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 soudního řádu správního). Tento právní názor lze shrnout tak, že pro vyslovení nicotnosti prvostupňového rozhodnutí nejsou dány důvody dle § 77 odst. 1 správního řádu.
56. Žalobce měl ve věci plný úspěch. Městský soud mu proto přiznal náhradu důvodně vynaložených nákladů soudního řízení. Náklady řízení tvoří soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady na zastoupení ve výši 6 800 Kč za dva úkony právní služby dle § 11 odst. 1 písm. a) a písm. d) advokátního tarifu a režijní paušál dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Zástupce žalobce je ve smyslu § 57 odst. 2 soudního řádu správního plátcem daně z přidané hodnoty, proto do nákladů řízení náleží též částka odpovídající sazbě daně ve výši 1 428 Kč. Konečná výše náhrady nákladů je 11 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. dubna 2020

JUDr. Karla Cháberová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. L.